

SL

ஆளற்ற
தனித்த தீவுகளில்
நிலவு,
ஈரமற்ற மழை

841.8
084ய

செழியன் கவிதைகள்

ஆளற்ற
தனித்த தீவுகளில்
நிலவு,
ஈரமற்ற மழை

- செழியன் கவிதைகள்

வெளியீடு

Title: AALATTA
TANITHA TEEVUKALIL
NILAVU,
EERAMATRA MALAI

Author: Chelian ©
Toronto,
Canada

First Edition: August, 2002

Published By: 'Moontravathu Manithan' Publication,
37/05, Vauxhall Lane,
Colombo 02
Sri Lanka

Telephone: 01 302759, 077 389127
e-mail: 3man@sltnet.lk

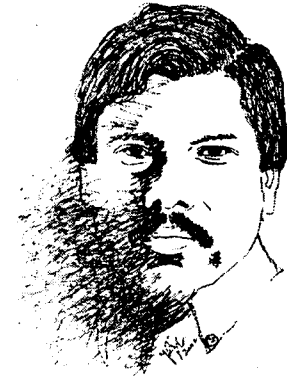
Publication No: 17

Cover Photo: S.Sivathaz

Layout: AM.Rashmy

Pages: 42

Price: Rs. 80.00

மலைகளின் உயரங்களுக்கு
செல்லவேண்டியிருக்கின்றது
நண்பர்களைத்தேடி.

அவர்களை
இழக்கின்றபோது
மலைகளையே
சுமக்கவேண்டியிருக்கின்றது.

- குமார் மூர்த்திக்கு -

துயர மலைகளைச் சுமக்கும்
கவிதைகள்!

மரணத்துள் வாழ்வோம் தொகுதியை பதினேழு ஆண்டுகள் முன்னம் வாசித்தபோது, நம்பிக்கை ஊட்டக்கூடிய இளம் ஈழத்துக் கவிஞர்கள் சிலருள் செழியனும் ஒருவராக இருந்தார். எனினும், தமிழினத்தின் மீதான ஒடுக்குமுறையும் விடுதலைப் போராட்டத்தின் போக்கும் தனித்தோ இணைந்தோ பல நல்ல படைப்பாளிகளை இம் மண்ணுக்கு இல்லாமல் செய்துவிட்டது. அவர்கள் மட்டுமன்றி அவர்களது படைப்புத்திறனும் அவர்களது படைப்பின் முனைப்பும் புலப்பெயர்வால் மிகவும் காயப்பட்டுவிட்டன. அதற்குள் இருந்து தம்மை மீள் உருவாக்கும் வலிமையுடன் எழுந்த படைப்பாளிகள் சிலரே. அவர்களுள் செழியன் நிச்சயமாக ஒருவர்.

இது நான் காணும் அவரது இரண்டாவது தொகுதி. அவரை ஒரு நல்ல கவிஞராக இது எனக்கு மீள் உறுதிப்படுத்துகிறது. கவிதை பற்றிய அவரது பார்வையும் எனது பார்வையும் கணிசமாக வேறுபடுகின்றன என்பதை அவரது முன்னுரையான சொற்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இது அவர் காணுகிற உலகிற்கும் நான் காணுகிற உலகுக்கும் உள்ள வேறுபாடாக இருக்கலாம். அதேவேளை அவரது அனுபவமும் உலகநோக்கும் அவரது கவிதைகளுடாக நேர்மையாக நம்மை வந்தடைகின்றன என்பதை என்னால் தயக்கமின்றி கூறமுடியும். பசப்போ பம்மாத்தோ எதையும் மூடிமறைக்கும் தேவையோ இல்லாதவை

அவரது கவிதை வரிகள். அவரது படிமங்களிற்கூட இயல்பான ஒரு பண்பு மோலோங்கி நிற்கிறது. அவரது கவிதைகள் பெரும் பாலும் அவரது பழைய நினைவுகளுடனும் இழப்புக்களுடனும் புலம்பெயர்வின் இயலாமையுடனும் நம்மைப் பரிச்சயப்படுத்த முனைகின்றன. இடையே வாழ்வில் அவருக்கு பற்றுக்கோடாகவுள்ள விடயங்கள், அவரது கவிதைகளிற்கு கவியும் துயர இருள் நடுவே பிரகாசமான ஒளிக் கீற்றுக்களாகப் பரிச்சிடுகின்றன.

புலம்பெயர்ந்த சூழலில் மட்டுமல்ல, இந்த மண்ணிலும் ஒவ்வொரு மூன்றாம் உலக நாட்டிலும் சோதனை மிக்க சூழல்தான் மேலோங்கியுள்ளது. அதைக் கண்டு நாம் சோர்வடைய வேண்டியதில்லை. எதிர்காலத்தையிட்டு அஞ்சவும் தேவையில்லை. நமது வேதனைகளை மூடி மறைக்காமலே அவற்றைத் தனி மனிதர்களாக மட்டுமன்றி, ஒரு சமூகமாகவும் வெல்ல நமது படைப்பாளிகளது படைப்பாற்றல் பயன்பட முடியும்.

செழியனின் கவிதைகளில் அதற்கான ஆற்றலைக் காணமுடிகிறது. தான் காணுகிற நம்பிக்கைச் சுட்களைத் தனிமனித ஏக்கம் என்கிற கூடையால் மூடிவிடாமல், புதிய சூழலின் இன்னல்களை வெல்வதற்கான ஆற்றலை அவர் மேலும் கூர்மைப்படுத்துவாராயின், நாளைய உலகை நாளைய மனிதர் வாழ ஏற்ற ஒரு மண்ணாக மாற்றவல்ல ஒரு முன்னோடிப் போராளியை அவரிடம் நாம் காண இயலுமாயிருக்கும்.

கவிதை என்பது மூழ்கிக் கரைவதற்கு மட்டுமல்ல, மூழ்கி முத்தெடுத்து மீண்டும் உயிர்த்து மேலெழும்பி வானைத்

தொடவும்தான். அதற்கான திரவியம் செழியனின் கவிதை உலகில் உள்ளது. அவரது சொற்களில் சொல்வதானால் 'செக்கிழுக்கும் மாடு வண்டி இழுக்காது'. சுதந்திரமான மாடு செக்கும் இழாது வண்டியும் இழாது. அது தனக்காகவே ஓடும், நடக்கும், நிற்கும், ஓயும்.

செழியனின் சோகத்தையும் மீறி அவரது கவிதைகளின் செழுமை மனதை நிறைக்கிறது. நிச்சயமாக அது பல வாசகர்களின் மனதை நிறைவு செய்யும். செழியனிடமிருந்து இன்னமும் நிறைய எதிர்பார்க்கலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன்,

சி.சிலசேகரம்

பேராதனை
24.3.2002

வாழ்க்கை ஊடான அனுபவமும் அதன் செழுமையும் எழுத்திற்கு அதிக வலுச்சேர்ப்பன. ஒரே எழுத்தாளனின் நேற்றைய எழுத்தினதும் இன்றைய எழுத்தினதும் வண்ணங்கள் மாற, விரிந்த அனுபவங்கள் காரணமாகின்றன. செழியனின் இத் தொகுதியிலுள்ள கவிதைகள் குறிப்புணர்த்துவதும் அதுதான் என நான் நம்புகிறேன்.

செழியனின் ஐந்தாவது கவிதைத் தொகுப்பு இது. அவருடைய கவிதைகளை தொடர்ந்தும் படித்து வரும் வாசகரிடையே செழியனின் கவிதை ஆளுமை குறித்த மதிப்பீடுகள் என்ன என்பதை நானறியேன். நம்மிடையே எழுதிக் கொண்டிருந்த ஆளுமைமிக்க படைப்பாளிகள் பலர் பல்வேறு காரணிகள் நிமித்தம் ஈழத்தை விட்டு வெளியேறிவிட்டனர். புலம்பெயர் நாடுகளில் அவர்கள் தொடர்ந்தும் எழுதிக் கொண்டிருந்தாலும் அவர்களுடைய எழுத்துக்கள் ஈழத்துச் சூழலில் பரவலாக படிக்கக் கிடைப்பது அரிதாகவே உள்ளது.

இத்தொகுதி வெளிவருவதன் ஊடாக ஈழத்து தமிழ்ச் சூழலில் 'செழியனின் கவிதை' தொடர்பான ஒரு மதிப்பீட்டை முன்வைப்பதற்கான வாய்ப்பு புதிய தலைமுறையினரிடையே ஏற்படும். இதற்கான வழியை ஏற்படுத்துவதற்கு வாய்ப்பளித்த நண்பர் செழியன், 'காலம்' ஆசிரியர் செல்வம், முன்குறிப்பு எழுதிய சி.சிவசேகரம், நண்பர் றஷ்மி ஆகியோருக்கு நன்றி!

எம். ௮௮௯

கோரிக்கையற்றுக் கிடக்கும்
வாழ்க்கையின் கூறுகள்

ஒரு வகையில் பார்க்கின்ற போது மகாபாரத, இராமாயணக் கதாநாயகர்களை விட சற்று அதிகமான தண்டனைதான். அயோத்திக்கு செல்வதற்கான எல்லா வாசல்களும், நம்பிக்கைகளும் அடைபட்டுப் போன பின் இராவணன் ஆகிவிடுவோமோ என்ற அச்சம் முன் எப்போதும் இல்லாத வகையில் எழுந்து கொண்டேயிருக்கின்றது. சீதைகளைப் பார்க்கின்ற போதெல்லாம் கண்ணீர் வருகின்றது, இராமர்களுடைய சிறையில் அல்லவா இருக்கின்றார்கள். இராமனாகவும் இராவணனாகவும் இல்லாமல் மனிதனாக இருக்க முடிகின்றது என்றால் அது கவிதைகளோடு வாழ்வதுதான்.

பதினெந்து ஆண்டுகால புலம் பெயர் வாழ்க்கை துயரமானது எனினும் இலக்கியத்தின் மீதான காதலை அதிகரிக்கச் செய்துள்ளது. வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கூறும் அதிக செழிப்போடு கோரிக்கை அற்றுப்போய் கிடப்பது இப்போது தெளிவாகத் தெரிகின்றது என்றால் இதற்காக மனிதத் துயரங்களுக்கும் அனுபவங்களுக்கும் தான் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.

10

ஆளற்ற
தனித்த தீவுகளில்
நிலவு,
ஈரமற்ற மழை

- செழியன் கவிதைகள்

கவிதையில் இருந்து நாடகத்திற்குச் சென்றதன்
பின்னால் கவிதை பற்றிய முனைப்பும்,
தேடலும் அதிகரித்துள்ளது. ஏற்கனவே
எழுதியவற்றைப் பார்க்கும் போது சற்று மனம்
சங்கடப்படுவதை ஒதுக்கிவிட முடியவில்லை.
வளர்ச்சிக்கான அடையாளமாகத்தான் இதை
எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இந்த அடையாளத்துக்கு
ஆதாரமாக தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் அமையும்
என்றால் மகிழ்ச்சி எனக்கும்தான்.

கவிதைகள் எனக்குள் ஏற்படுத்துகின்ற
பரிமாணங்களும், கிளர்ச்சிகளும் வேறு.
அது என்ன என்று என்னைக் கேட்காதீர்கள்.
அதை அலைந்து தேடிக் களைக்காதீர்கள்.
கவிதைகள் உங்களுக்குள் ஏற்படுத்துகின்ற
அனுபவத்துக்குள் மூழ்கி எழுங்கள்.
அந்த ஆழத்துள் அமிழ்ந்து கரைந்துபோங்கள்.

சொல்ல மறந்து விட்டேன். பல சமயங்களில்
சொல்லாமலே விடுபட்டுப் போனதுதான்.
இத்தொகுப்பை வெளியிட உந்துதலாய் இருந்து
பெரும் பங்காற்றிய காலம் செல்வம்,
பூரணி மகாலிங்கம், கவிஞர் சேரன்,
மூன்றாவது மனிதன் வெளியீட்டகத்திற்கு கனிவான
நன்றிகள்.

செழியன்
பங்குனி 2002
ரொறன்டோ, கனடா
chelians@hotmail.com

11

ஆளற்ற
தனித்த தீவுகளில்
நிலவு,
ஈரமற்ற மழை

- செழியன் கவிதைகள்

01

கைகளுக்குள் இருந்தது
விரிக்க
விடுபட்டு விரிந்து
படிகளில் இறங்கி
நடந்தது
கைகளுக்குள் அடங்காத
பிரமாண்டமாய்.

□

02

கடல்
நீலம் தெறித்த வெளி
தொலைகின்ற குரல்
காற்று மறிக்க
அலை எழுந்து விழும்
துடுப்பால் தள்ளி
நகர நடுவில்
தனியாய்
தரித்த படகு

வேர் கொள்.

□

03

வெய்யில்
மரங்கள் எதுவுமற்ற
நெடும்பாதை
உலர்ந்த உதடு

பாதி வழி கடக்கையில்
தனி விளாத்திப் பிளக்கபோல்
மார்பிரண்டு.

ஏங்குகின்ற கண்கள்

உதறிவிட்டு
சைக்கிளை ஏறி மிதிக்க
ஊர்

உடைந்து போன
மனம்.

□

14

ஆளற்ற
தனித்த தீவுகளில்
நிலவு,
ஈரமற்ற மழை

- செழியன் கவிதைகள்

04

துப்பிலிட்டுப் போனது
காற்று

எச்சில் வழியும்
நிலவின் முகம்

மணலில் பிணத்தைத்
தள்ளி
ஒவ்வன்றழுதது கடல்

எல்லாமே இரவுகளில்
நடக்கின்றது

15

ஆளற்ற
தனித்த தீவுகளில்
நிலவு,
ஈரமற்ற மழை

- செழியன் கவிதைகள்

கால்கள் எத்தனை
என்றில்லை
தலைகீழாக நான்
நீ
எல்லாருமே

குரைத்தது
கிழட்டு நாய்

'இலைகள் சாட்சி
சொல்ல
இரவிலும் நீளும்
சூரியனின் ஆட்சி

ஆளற்ற
தனித்த தீவுகளில்
நிலவும்
கண்ணீரும்.

□

05

மழை சொட்டும்
நெருப்பெறும்பு தின்று
கழியும்

வெய்யில்
பட்டுடைய கூரையில்
நின்று காயும்

பழம் சிரட்டை

என் தேனீர் கோப்பை
உடைந்து போயிற்று

சில்லுச் சில்லாய்
சிதறி
ஓலி எழுப்பி
நீ தலைதறிக்கப்
போன திசையெல்லாம்

தாழ நினைந்து
அழுவாயா?

தறி
நாட்களை
தாங்கி நட.

□

06

அடையாளம் காணமுடியாத
படுகுழி
அடங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது
காற்று

துக்கம்
கண்ணில் துடித்து விழுந்து
சிதறி
எல்லாப்பக்கமும்

மூச்சுவிட்டு முகத்தைப் பார்க்க
கண்ணீர்
மண்டியிட்டு அழுகின்றேன்

பெருவெளி
துளர்ந்து போன வேர்கள்

வீழ்ந்து கிடந்த இலைகளை மூடி
பனியைக் காவிக்கொண்டு
வருகின்றதொரு காலம்

07

மழை
உடைப்பெடுத்து
வயல்

சோளம் நாற்று
முற்றி விழுந்து
உருண்டை மணிகள்

மகிழ்மரம்
புதர் தாண்டி
புதைமணல்
பாளம் வெடித்து
நாய்க்குடைக்காளான்

கிளை நுனியில்
நெல்லிக்காய்

நீ
எப்படி இருக்கிராய்?

□

08

தனிமையில்
காற்றுவரத் திறந்து வைத்த
யன்னல்
கடந்து அறைக்குள்
மழை

வாசனை பிடிக்கத் தெரியும்
பூனைக்கு
வாசலால் தப்பி ஓட

மேசையில் உயிரோடு திரிந்த
கவிதைகளைக் கொன்று
வெய்யிலில் நடந்து
மறைந்தது

ஈரம் இல்லை மழைக்கு.

□

- செழியன் கவிதைகள்

09

என்னவென்று
அடையாளப்படுத்தி?

காலை
காலெறிந்து நடக்க
தளிர் நழுவி சிந்துகின்ற பனி

தொடரத் தழுவி
வழிகின்ற வெய்யில்

தழையக்கட்டிச் சிரிக்கையில்
தர்ப்பூசணி

குளிர்ந்து முத்தமிடத்
தென்னம் பாளையில் ஊறுகின்ற
கள்

கோபத்தில் தகிக்க
மலையிலிருந்து விழுகின்ற
சிறு கல்

இருக்க நீர்வீழ்ச்சி
நியிரக்கடல்
நீ.

□

- செழியன் கவிதைகள்

10

துரத்தப்பட்ட பூனையாக
யன்னல் வெளி விழுந்தது

முறிவெடுத்துத் தாவி
இலைகளில் இருக்க
மழை
நனையச் சுகம்

வழுவி
ஆற்றில் விழுந்து
மழுகி எழ
வண்ணத்துப் பூச்சிகளாய்
முளைத்தது

கைகளுக்கும் அகப்பட்டு
திறமுடியாமல்
அடைபட்டுக் கிடக்கின்றது.

□

11

கட்டில்
நடுவில் அவள்

களிப்பேறி
கைகள் பரபரத்து
அலிழக்க
அலிழந்து விழுந்தன
மனதிலிருந்து
குப்பையாய்.

□

12

இலைகளில் நீர்கொண்டு
வேருக்குள் ஊற்று

வெள்ளிகள் கரையுடைந்து அழுத
நீண்ட இரவு

இலைகளும் இரவிரவாக அழுதன

கண்ணீரில் கோர்த்துவைத்த வாழ்க்கை

புல்வெளியில் விழுந்து நிலவு செத்துப்போனது.
அழகிய விழிகள் சிதைந்து விழுந்தன

காற்றில் ஒரு பாதி கண்ணீரில் மறு மீதி
கவலைகளை கரைத்து புது மண்ணில்
வீசும்

கனிகளையே எப்போதும் எறிகின்ற
வேம்பில் ஏறி சுமைகளை இறக்கு.
இலைகளில் நீர்கொண்டு வேருக்குள்
ஊற்று

24

ஆளற்ற
தனித்த தீவுகளில்
நிலவு,
ஈரமற்ற மழை

- செழியன் கவிதைகள்

ஈரக்காற்றில் குளிர்ந்து
கணுவர் மரக்கிளைகளின் இலைகளில் தூங்கி
இப்போதும் துடித்துக் கொண்டிருக்கும்
ஒரு துளி பனியோடு
பேசும்

உண்மைகளை தோள்களில் சுமந்து
சலிக்காமல் எழுகின்ற காலை

சிறு மழையில் நனைகின்ற இளவெய்யில்
தோள்களில் கைபோடும்
கண்களில் முத்தமிட்டு கைவீசும்

வாழ்க்கையில் ஆயிரம்
அர்த்தங்கள் வழியும்.

□

25

ஆளற்ற
தனித்த தீவுகளில்
நிலவு,
ஈரமற்ற மழை

- செழியன் கவிதைகள்

13

வெய்யில்

சாலையில் இறங்கி வேகமாக
ஒடியது குதிரையைப்போல
ஏறத்துணிந்தவர்களை
ஆவேசமாகத் தள்ளியது
ஒரு பொழுது இதமான குளிரில்
வயலுக்குள் விழுந்து கிடந்தது
மரங்களுக்குள் முறிந்து
காணாமலே இருந்தது
இன்று காலை முற்றத்தில்
பதுங்கி நிற்கின்றது வெய்யில்
என்னுடைய ஒரு
நண்பனைப் போல.

□

14

மழைபெய்த நாள்

மழைபெய்த நாளொன்றில்
சூரியனை முத்தமிட ஆசைப்பட்டது
கதிர்நாவாய்ப்பூச்சி

ஆசையை இலைகளிடம் சொல்ல,
இலைகள்
சந்தோசப்பட்டன

காதோடு கிளைகளுக்குச்
சொல்ல
பிய்த்துக் கொண்டு போயிற்று?
காற்று கதைபரப்ப

நெடுந்துாரம் பறக்க
சிறகுகளை பிய்த்துக் கொடுத்தன
துாக்கணாம் குருவிகள்

பெருமழையில்
பாரங்களுடன் பறப்பது கடினமென்று
துயரங்களை வாங்கிக் கொண்டன
மரஅட்டைகள்

புதிதாய் பூத்த பூசணிப் பூக்களில்
தேனெடுத்துக் கொடுத்தன
தேனீக்கள்

நிலத்தோடு முட்டி மண்ணை
வாரிக் கொண்டு வந்த கடல்
நீரில் மூழ்கி முத்தெடுத்துக் கொடுத்தது
நீர்க்குதிரை

முகம் சிவந்து தலை கவிழ
மகரந்தத்தின் மணியெடுத்து
அழகிய கவிதையெழுதிக்கொடுத்தன
வண்ணத்துப்பூச்சிகள்

மழை பெருகிப் பெய்து வழிந்த நாள்
பெருமழை முழுதுமாய் தலையில் கொட்டி
கன்னத்தில் நனைந்து வழிய,
சூரியனை
தழுவி இழுத்து வந்து

வயல் வெளியில் கிடத்தி
முத்தமிட்டு மகிழ்ந்தது கதிர்நாவாய்ப்பூச்சி.

□

15

அவளுடைய நாள்

பனியோடு துயர் விழும் நாள்
விழி நீரும் அழ
மழை நீர் வழிந்து
நெல் மணியில் அழுது விழுச்
சொல்லாமல் வரும் நாள்

அவள் இல்லாமல் வரும் நாள்

அவள் துயரம்,
அவிழ்ந்த கூந்தலில் தெறித்து விழுந்த
நீள் முடியிலா?

அடை மழையில் உதிர்த்துப்போன
புன்னகையிலா?

நடக்கையில்
தெரு மண்ணில் கரைந்த
கண்ணீரிலா?

தேடமுடியாது

நிலவின் ஒளியும் இல்லாத
கிராமத்தில் திடீரென்று எழுந்து மடிந்த
பாடலைப் போல
உருகி வழிந்த பனியின் குளிர்மையில்
புவாய் மணத்த முத்தம்

பின்னால் அவள் வரவேயில்லை

இனி வருவாள் என்ற நம்பிக்கையை
உயரமான மரத்தின் கிளையிலிருந்து இறங்கி
வந்த
காற்றும் மறுத்துப் போனது

இளவரசர்களுக்காகப் பாடல்கள் பாடுவதை
அவள் நிறுத்திவிட்டாள்

குதிரையும், முடியும் என்ன?
ஒரு தெருமுவம் கூட இல்லை

கோவணத்துக்குள் பதுக்கி வைத்து
அரையடி நீள ஆண்குறியைக்காட்டி
ஆண்டுகளாய்
செலுத்திய ராஜாங்கம்
தகர்ந்தது

இசையையும் வீசி எறிந்து விட்டாள்
அலட்சியமாக

அடை மழையில் நடக்கின்றாள்.
கடற்கரை மணலில் இருக்கின்றாள்.
காடுகளோடு பேசுகின்றாள்

யாருக்காகவும் பாடுவதில்லை

அவளுக்காக எழுதிய கவிதைகளை
காற்றில் வைக்கின்றாள்.

□

16

இறந்து விடுவேன் என்று
தெரிந்தும்

இன்னதென்று சொல்ல முடியாத உக்கிரம்

கைவிடப்பட்ட மலைகளின் இடுக்கில்
தொங்கும் சூரியன்

அடைமழையில் இழுக்கப்பட்டு
இருளில்
மலக்குழிக்குள் நிலவு

பக்கங்கள் எதுவுமற்ற புத்தகங்களில்
காற்றின் தடயம்
தடயத்தின் மீது வலி

இறந்துவிடுவேன் என்று நிச்சயமாகத்
தெரிந்தது

வாழவேண்டும் என்று துரத்துகின்ற
ஆசையை
பிடுங்கி எறிய முடியாமல் மனம்
அழுகின்ற கடலுக்குள் புதைகின்றது

அகண்ட நகரத்தின் மடியில்
ஓட்டியிருந்த
மரத்தின் சொற்களைத் தாங்கி
காற்றில் வழுகி கீழிறங்கும் இலை

இறந்துவிடுவேன் நான்
நிச்சயமாகத் தெரிந்தும் முடியவில்லை

பெய்யாது போகின்ற ஒவ்வொரு
துளி மழை நீர்
நெல் வயல் மீது அழுகின்ற
மஞ்சள் பூக்களின் கருப்பைகள்

கற்கள்
கற்களை மீறி நிற்கின்ற
புற்கள் மேல் எறியப்பட்ட

எல்லா அதிகாரங்களை

அதிகாரங்களைத் தாங்குகின்ற அதிகாரிகளை
அவர்களின்
நாற்காலிகளைத் தொழுவதால்

எல்லாப் பயன்களும் உண்டென்றறிந்தும்

மெளனம் தெறித்துக் குரல்
காற்றில் எகிறி விழ
மெதுவாகப் பற்றி எரியும்.

□

17

குழந்தைகளிடம்
பொய்களைக் கூறாதீர்கள்

இளமஞ்சள்
கருநீலம்
ஊதா

கூட்டமாக வண்ணத்துப் பூச்சிகள்
சிறகசைத்துச் சென்றன

மெல்லிய சிலிப்பில்
பெண்ணின் கண்ணிமைக்குள்
நிகழும்
படபடப்பு இவற்றுக்கு

தேன்பருக நினைத்ததோ
வழிதவறியதோ?
கன்னத்தில் மோதிச்சென்ற
வண்ணத்துப் பூச்சியைப் பார்த்து
கூச்சலிட்டு குதுகலித்தாள்
என் மகள்

குழந்தைகளுக்கு மட்டும்
பறக்கத் தெரிந்திருந்தால்
இந்த வண்ணத்துப் பூச்சிகளின்
இறக்கைகளுக்கிடையில்
தொலைந்து போயிருப்பாள்

வட்டமடித்து
எட்டமாயிருந்த செடியின்
பொன்றிற இலையில் அமர்ந்து
ஓய்வெடுத்து உலகை அளந்த
வண்ணத்துப் பூச்சியை
கைகளில் பறித்து தரவேண்டினாள்

உயிர் இனங்களின்
உணர்வுகளைச் சொன்னேன்
சுதந்திரத்தைப் போதித்தேன்
அடம் பிடித்தாள்
ஆசை மகள்

வானத்தில் பறவைகளை பறக்கவிட்டு
கடல்களில் மீன்களை நீந்தச் சொல்லி
நிலத்தில் மரங்களையும்
மரங்களில் பூக்கும் பூக்களின் மீது
வண்ணத்துப் பூச்சிகளையும் இருக்கவிட்டு

நிலத்திலும் வானத்திலும்
நிறுத்தப்பட்ட அழகையும் அமைதியையும்
மனிதர்களின் முகங்களில் பூசப்பட்ட
மகிழ்ச்சியையும்
எட்டுத் திசையிலும்
கொட்டிக் கிடக்கும் அற்புத்ததையும்
குரும்பட்டித் தேர் ஏறி
காற்றில் மிதந்து
பார்த்து வரலாமெனக் கூறினேன்

அதிசயத்துப் போனாள்
கட்டியணைத்து முத்தமிட்டாள்
கைகள் அசைத்து ஆர்ப்பரித்து
அம்மாவையும் அழைத்துச் செல்வோமென
எழுந்தாள்

அழகான பொய்
அழுதேன்
அழுதேன்
அழுதேன் நான்
மனதுக்குள்

□

கடலை விட்டுப்போன மீன் குஞ்சுகள்

கரையில் நின்று நீந்திக் கொண்டிருந்த
மீன் குஞ்சுகள்
சந்தோசத்தில் துள்ளி விழுந்து தரைக்கு
வந்தன

கடற்கரை மணலில் புரண்டு
ஆசையை அள்ளிப்பூசின
குழந்தைகளோடு பட்டம் விட்டு விளையாடி
நாளை வருவதாகக் கூறி நடந்து
சென்றன

வெய்யிலில் நெடுஞ்சாலையில் நின்று வியர்த்து
ஐஸ் குச்சியொன்றை வாங்கிச் சூப்பி
கடல் நீரெல்லாம் உப்பென சொல்லித்
துப்பின

கோபுரக் கலசத்தின் விளிம்பு வரை ஏறி
வியந்து, விசில் அடித்து
மகிழ்ந்தன

இலைகளின் மறைவில் அழகியை வீழ்த்தி
இதழைக் கவ்விச் சப்பிய
மனிதனையே பார்த்து வாய்பிளந்து
முனகின

36

ஆளற்ற
தனித்த தீவுகளில்
நிலவு,
ஈரமற்ற மழை

- செழியன் கவிதைகள்

கடலுக்கு அன்று திரும்ப மனமே இல்லை
இருளில்
பழுத்த இலைகளில் ஏறி
கொட்டக் கொட்ட விழித்தே
இருந்தன

காலை
இலைகளைத் தொலைத்த கிளைகளுடன்
பட்டங்களைத் தொலைத்த குழந்தைகளுமாய்
மீன் குஞ்சுகளைத் தேடிச்
களைத்தன

மீன் குஞ்சுகள்
இரவுவிடுதிகளில் நடனமாடித் திரிவதாய்
கதை சொன்னது
அந்தப் பக்கமாய் திரிந்து விட்டு வந்த
இலையான்

37

ஆளற்ற
தனித்த தீவுகளில்
நிலவு,
ஈரமற்ற மழை

- செழியன் கவிதைகள்

அழகிய இசைக் கலைஞனின்
இசையில் மயங்கி
அவனோடு சில பாடித்திரிவதாய்
சொல்லிப் புலம்பியது இன்னொரு
பூச்சி

இரவுகளில்
நுரைக்கின்ற பியரில் மனதைக் கரைத்து
தேம்ஸ் நதிக்கரையில் நின்று
அழுது சென்றதாக
குருவியொன்று கையடித்துச்
சொன்னது

கடலை விட்டுப்போன மீன் குஞ்சுகள்
மறுபடியும்
கடலுக்கு மட்டும் திரும்பவே
இல்லை.

□

19

அம்மாவுக்கு

வாழ்க்கை
நினைத்ததைப்போல்
அழகாக இல்லை

வானவில்லின் நிறங்களைப்போல
கைகளுக்குள் அகப்படாமல்
சிறகைசத்துப் பறக்கும்
வண்ணத்துப் பூச்சிகளைப்போல்
வாழ்க்கையொன்றும் அழகாக இல்லை

அருவருப்பான மண்புழுவைப்போல்
சொத சொதவென நாட்கள்
நகர்கின்றது

அடுப்படியில் படுத்துறங்கிய
பூனை
சோம்பல் முறித்தெழுவதைப்போல்
சமயத்தில் வருகின்ற உற்சாகம்
நகரத்தின் சத்தடியில்
அடிபட்டுப் போகின்றது

முகவரியிட்ட கடிதங்களை
தபால் பெட்டியில் சேர்த்து விட்டு
காத்திருக்கும்
நம்பிக்கைகள் கூட இல்லை

உலகப்புகழ்பெற்ற நயாகரா வீழ்ச்சியைப்
பார்ப்பதற்கும்
கடிதங்களை எழுத மட்டுமல்ல
சிறு தலையசைப்புக்கும் அவகாசம்
இல்லை

நட்பு
முத்திரைகள் சேர்க்கவும்
முத்தமிடவும்தான்

உறவுகளை இழந்து
மனம்

தவிப்பு மட்டும் எஞ்சியிருக்கிறது

சொல்வதற்கு என்ன இருக்கின்றது
அம்மா
பூக்களைப் பார்க்கின்றபோதும்
புன்சிரிக்க முடிவதில்லை.

□

20

மரணத்தைப்பற்றிய கேள்வி

கனவுகள் இறக்கை
விரித்திருக்க
மரணத்தைப்பற்றிய கேள்வி
எழுந்தது

எழுந்து வியாபிக்க
எல்லா நிச்சயங்களும்
கேள்விக்குள்ளாகின

பனியில் காலடியெடுத்து
நடந்தேன்
சுற்றிவளைத்துக் குளிர்
களைத்து விழுப் பனி
மலைவெனச் சரிகின்றது

காலையில்
நான் இறந்திருந்தேன்

அருகில் யாரோ விட்டுப்போன
இரண்டு துளி கண்ணீர்

வார்த்தைகளிருந்து உடைந்து
விழுந்த சொல்லுமாய்
இறந்துகிடந்தேன்

□

21

உள்முகத்தேடல்

உலர்ந்த உப்பட்டி தாங்கி
பெரு வழி நடக்க
இளைத்ததல்ல
சொல்லிக்கொள் இன்னொரு தடவையாக
உறை ஊற்றிக் காத்திருக்க எதிரில்
உதிர்ந்து விழும் வார்த்தைகள் பழுத்து

இதமான குளிரும் வெய்யிலும்போல
உண்மையிருக்கின்றது
சித்திரமாய்த் தொங்கும்
நிச்சவனம்
செக்கு இழுக்கும் மாடு
வண்டி இழுக்காது

□

குறிப்புகள்

தேசிய விடுதலைப் போராட்ட இலக்கியத்தில்
முன்னோடியானவையாகவும் பல தளங்களில்
முதன்மையானவையாகவும்
அமைந்த கவிதைகளில்
செழியனின் கவிதைகளும் அடங்கும்.

அனுபவத்தின் ஆழம், உணர்வின் செறிவு,
கட்ப்பாட்டின் தீவிரம் என்பன அவருடைய
முன்னைய கவிதைகளின் அடிநாதமாக
அமைந்தன. எந்தச் சூழலிலும்
மானுட விருப்பையும் விகசிப்பையும் கோருகிற
கவிதைகள் செழியனுடையவை. இந்தக்
கோரிக்கைதான் எல்லாக் கவிஞர்களதும்
புலப்பதிவின் சிறப்பான கூறு
என்று கருதுகிறேன்.

காலமும் தூரமும் இடமும் வெளியும் இருப்பும்
இருப்பின் குலைவும் செழியனுடைய
இப்போதைய கவிதைகளுக்கு வழங்கியிருக்கும்
வண்ணங்கள் புதியவை.

உ. சேன்